

DÉU, DE CARA AL MAR

Havíem sentit fressa de passos, darrere nostre, i de fulla seca petjada per algú que caminava fatigat i apressat a la vegada. Era el pintor Joan Miró que ens volia aconseguir. Duia una imatge policroma del Sagrat Cor, a cada braç, de bastant de pes. Ens va dir que cercava Déu i que s'havia hagut d'aconcentrar amb una aproximació. Un de la colla —un que sempre es deixa el tapaboques al penjador dels cafès— li va respondre que... a Déu, fort i etern, principi i fi de tot, geòmetra de l'absolut, omnipresent, el trobaria, a totes hores i a tots països, de cara a mar, assegut, pacient i misericordiós, amb els vells i els jubilats, al banc del si-no-fos.

J. V. Foix

Darrer comunicat